

Ο Γέρ. Γαβριήλ, πυξίδα διηνεκής στη ζωή των πνευματικών του τεκνίων

/ [Πεμπτούσία](#)



Αν ο Κύριος καταδικάζει τον πλούτο, το κάνει γιατί αυτός κρατάει τον άνθρωπο δέσμιο των φθαρτών και των γηίνων. Δεν μας είπε ότι κάποιος που είναι πλούσιος δεν θα σωθεί, αλλά ότι είναι πολύ δύσκολο σημειώνοντας «ευκοπότερόν εστι κάμηλον δια τρυμαλιάς ραφίδος διελθείν η πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν» (Μαρκ. ι 25). Παράδειγμα έχουμε τον Ζακχαίο, που ήταν αρχιτελώνης και πλούσιος. Ο πλούτος που συσώρευσε, ήταν μάλιστα προϊόν των αδικιών που έκανε ως τελώνης. Ωστόσο μετανόησε έμπρακτα δίνοντας τα μισά του υπάρχοντα στους φτωχούς και σε όποιον αδίκησε το τετραπλάσιο. Γι' αυτό ο Κύριος αναφέρει ότι ο Ζακχαίος και η οικογένεια του σώθηκαν (Λουκ. ιθ 1-10). Συνεπώς δεν πρέπει να είμαστε απόλυτοι. Σώζονται και οι καλοί διαχειριστές του πλούτου, αφού άλλωστε «τα αδύνατα παρ' άνθρωποις δυνατά παρά τω Θεώ εστιν» (Λουκ. ιη 27).



Ο Γέροντας Γαβριήλ, ο Γέροντας της αλληλεγγύης, απεχθανόταν τη συσσώρευση πλούτου, τη διακαή επιθυμία προς πλουτισμό και την αδιαφορία για τον οποιοδήποτε συνάνθρωπο μας. Η αδιαφορία η το λιγότερο η αμέλειά μας για τους

πλησίον ήταν για το Γέροντα αδιαφορία σωτηρίας. Μας υπενθύμιζε την παραβολή του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου λέγοντάς μας ότι ο πλούσιος καταδικάσθηκε, γιατί δεν πρόσφερε το παραμικρό στον πεινασμένο και ασθενή Λάζαρο. Δεν καταδικάστηκε απλά και μόνο επειδή ήταν πλούσιος. Καταδικάστηκε γιατί δεν διαχειρίστηκε σωστά τον πλούτο που είχε δώσει ο Κύριος, για να τον δοκιμάσει, αν ήταν σκληρόκαρδος, η μεγαλόκαρδος. Δυστυχώς για εκείνον ίσχυσε η φράση «εζυγίσθη, εμετρήθη και ευρέθη ελλιπής».



Ο Θεός και ο πλησίον δεν υπήρχαν για τον πλούσιο της παραβολής. Από την άλλη ο Λάζαρος δεν σώθηκε γιατί ήταν φτωχός και ασθενής. Σώθηκε επειδή δεν παραπονέθηκε, δεν γόγγυσε ούτε στιγμή κατά του Θεού, αλλά και κατά του πλούσιου, κατ' απομίμηση του αγογγύστου στους πειρασμούς, στις θλίψεις και στις ασθένειες Ιώβ, ο οποίος πάντοτε και για όλα δόξαζε το Θεό λέγοντας: «Ως έδοξε τω Κυρίω ούτω και εγένετο. Είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον» (Ιώβ α 21).

Ο Γέροντας Γαβριήλ γεννήθηκε φτωχός, έζησε φτωχός βιοπαλαιστής και κοιμήθηκε ακτήμων. Μας έλεγε ότι ο πατέρας του ο κυρ Ζαχαρκιάς κάθε πρωί έβαζε στην τσέπη του λίγες σταφίδες και φεύγοντας τα παιδιά του για το σχολείο πήγαιναν να τον χαιρετίσουν. Εκείνος τότε τους έλεγε να βάλουν το χεράκι τους στην τσέπη να πάρουν σταφίδες για το διάλειμμα, αλλά με κλειστά δάχτυλα, για να μη χωρούν πολλές. Και αυτές τις σταφίδες ο νεαρός τότε Γεώργιος της μοιραζόταν με άλλα παιδιά η και τις έδινε όλες σε αυτά που δεν είχαν ούτε αυτές τις λίγες σταφίδες για να γλυκάνουν το στόμα τους. Στα νεανικά και τα ανδρικά του χρόνια ως λαϊκός ο Γέροντας εργάστηκε και σε τσαγγάρικο και σε βιβλιοδετείο, δουλειές χειρωνακτικές, τις οποίες αγάπησε και από τις οποίες κέρδιζε λίγα χρήματα για τις ανάγκες του και για αλληλεγγύη σε αυτούς που είχαν

άμεση ανάγκη, θυμίζοντάς μας τον Παύλο που έλεγε ότι «ταίς χρείαις μου και τοις ούσιν μετ' εμού υπηρέτησαν αι χεῖρες αὐται.»(Πραξ. κ 34).



Και ως ιερωμένος ο Γέροντας πιστός στην υπόσχεσή του κατά το Μέγα Αγγελικό Σχήμα ουδέποτε επεδίωξε χρήματα. Ήταν πάντοτε λιτός και ολιγαρκής. Και αυτά που είχε τα μοίραζε στους γύρω του με χαμόγελο παντοτε λέγοντάς μας «ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός» (Β Κορ. θ 7). Επιστέγασμα της κενωτικής προσφοράς του στους άλλους υήρξε και ο Φιλανθρωπικός και Ιεραποστολικός Όμιλος, «Απόστολος Βαρνάβας», ο οποίος και μετά την εκδημία του Γέροντος συνεχίζει απτότητα τη φιλανθρωπική και ιεραποστολική του δράση. Εμείς, όσοι ζήσαμε το Γέροντα, οφείλουμε να τον μιμούμαστε. Αν είμαστε πλούσιοι, να μην κρατάμε αυτά που μας έχει δώσει ο Θεός για τον εαυτό μας. Πολλοί είναι αυτοί που χρειάζονται τη βοήθεια μας. Τους βλέπουμε καθημερινά. Ασθενείς, φτωχοί, άνεργοι, άστεγοι. Αν πάλι είμαστε φτωχοί, να μην κατακρίνουμε τους πλουσίους, ούτε να γογγύζουμε κατά του Θεού, αλλά να υπομείνουμε τη δοκιμασία αυτή, έχοντας τη βεβαιότητα ότι ο Θεός που φροντίζει για τα πετεινά του ουρανού, θα φροντίσει και για εμάς.

Η προσφορά μας στον πλησίον, έλεγε ο φιλάγαθος Γέροντας, με προθυμία και αγάπη δεν περιορίζεται μόνο σε υλικά αγαθά. Και η προσφορά προσωπικού έργου η και λόγων παρηγοριάς λογίζεται από το Θεό ως υλική προσφορά, αφού αποτελεί εκχύλισμα αγαπητικής καρδιάς. Ζούμε σε περίοδο οικονομικής κρίσεως που είναι αποτέλεσμα της αγαπητικής μας κρίσεως, της αγαπητικής μας φτώχειας λησμονώντας ότι η αγάπη δεν πωλείται ούτε αγοράζεται. Παρέχεται δωρεάν και η έλλειψη παροχής της αγάπης, τολμούμε να πούμε, ότι στις ημέρες μας επέσυρε την οργή του Θεού που μας παιδαγωγεί με την πτώχευση των υλικών αγαθών. Αυτός δεν μας δίδαξε άλλωστε ότι: «Όστις σε αγγαρεύσει μίλιον εν ύπαγε μετ'

αυτού δύο» (Ματθ. ε΄ 41).

Αν η καρδιά μας είναι γεμάτη αγάπη και μας πει κάποιος να τον μεταφέρουμε σε μια απόσταση ενός μιλίου εμείς πρόθυμα να τον μεταφέρουμε δύο μίλια δείχνοντάς του το εκχύλισμα της χριστιανικής μας καρδιάς που βλέπει στα πρόσωπα των συνανθρώπων μας τον ίδιο το Θεάνθρωπο Ιησού μας, Αυτόν που μακαρίζει υπέρ πάντας τους ελεήμονες λέγοντας: «Μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται» (Ματθ. ε΄ 7). Εμείς, δυστυχώς, που γνωρίζουμε τις θείες εντολές, δεν δίνουμε απλόχερα, αλλά πιέζουμε τον εαυτό μας, για να κάνουμε κάποιο καλό. Και αν το κάνουμε δεν δίνουμε από το υστέρημά μας, αλλά από το περίσσειμα και νομίζουμε ότι είμαστε ευάρεστοι στο Θεό και περιμένουμε το εξ ύψους αντιμίσθιο. Έλεγε ο πατήρ Παΐσιος, ότι αν έχουμε τρία μαξιλάρια και δώσουμε δύο απ' αυτά που δεν χρησιμοποιούμε για προσκέφαλο τότε η προσφορά μας έχει μικρή αξία. Αν δώσουμε, όμως, αυτό που χρησιμοποιούμε και το στερηθούμε, τότε η προσφορά μας αξίζει και βραβεύεται από το Θεό μας. Η σκληροκαρδία, η κρύα αγάπη μας προς τους εμπερίστατους αδελφούς μας και το σφίξιμο που δείχνουμε στο δόσιμο είναι αποτέλεσμα της ολιγοπιστίας μας, του εγωκεντρισμού μας και της εφάμαρτης ζωής μας.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Νικαίας Γεώργιος, ο γνήσιος αγωνιστής της αγάπης, πολύ χαρακτηριστικά τόνιζε, ότι η φιλανθρωπία είναι το άνοιγμα της καρδιάς και των χεριών μας στον πόνο και στη δυστυχία των συνανθρώπων μας. Είναι το μύρο της ψυχής, που κυλάει στο διάβα μας και ευωδιάζει ο τόπος απ' όπου διαβεί. Είναι μια γλυκειά μελωδία, που σκορπάνε γύρω οι καρδιές των εκλεκτών οδοιπόρων της ζωής.

Οι πτωχοί και δυστυχείς δεν έλειψαν ποτέ από τον κόσμο, ούτε και θα λείψουν. Επομένως δεν θα σταματήσει ποτέ το χρέος των ανθρώπων να αγαπούν, να ελεούν, να βοηθούν εκείνους που πονούν και υποφέρουν. Μόνον, που αυτό δεν πρέπει να γίνεται ούτε από ανάγκη, ούτε από επίδειξη, ούτε από συνήθεια. Η φιλανθρωπία δεν διατάσσεται, ούτε γίνεται μέσον κενοδοξίας. Μένει για πάντα μύρο ψυχής, που ευωδιάζει ανωτερότητα, ανθρωπισμό, καλοσύνη και ήθος, όπως το μύρο της ψυχής του ελεήμονος Γέροντος Γαβριήλ .